

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῶνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Βασίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ γυναῖκες καὶ αἱ δημοτικαὶ ἐκλογαί. — Ραλλοῦ Μουρούζη Β'. —
Νεκρολογία (ποίημα ὑπὸ κ. Φλωρεντίας Φουντουκλή). — Ἀπὸ Βώλου
εἰς Πορταρῖαν ΣΤ'. — Περὶ ἀπογαλακτισμοῦ (ὑπὸ κ. Μαρίας Νεβῶ
ιατροῦ). — Ἐν εἰκοσήμερον ἐν τῷ Ἀρσακείῳ Β'. — Ἀγάπη-Κάκια.
Ποικίλα. Σχολεῖα. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

Αἱ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ Αἱ ΔΗΜΟΤΙΚΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ

Παράδοξος ἐγκύκλιος τοῦ κ. ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν ὑπουρ-
γοῦ ἐκυκλοφόρησεν ἀνὰ τὰς καθημερινὰς τῆς πόλεως μας ἐφη-
μερίδας πρὸ ὀλίγου τῶν ἐκλογῶν ἡμέρας. Κατὰ τὴν ἐγκύκλιον
ταύτην ἀπηγορεύετο αὐστηρῶς εἰς τὰς γυναῖκας νὰ παρί-
στηνται ἐν τοῖς ναῦς κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐκλογῶν εἴτε ὡς
σφαιροειδοτότιδες, εἴτε καὶ ἀπλῶς πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἀντιπρο-
σώπων τῶν ὑποψηφίων.

Ὁ τοιοῦτος ἀναχρονισμὸς προὔξηντε φυσικώτατα ἐντύπω-
σιν καὶ εἰς αὐτὸν ἔτι τὸν ἀνδρικὸν τύπον, τὸν πολυτρόπως
σχολιάσαντα τὸ μέτρον τοῦ κ. Ὑπουργοῦ. Ἡμεῖς ἀνεμείνα-
μεν τὴν τῶν ἐκλογῶν ἔκδοσιν, ἵνα, ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ
ὀπισθοδρομικοῦ τούτου νεωτερισμοῦ, ἐννοήσωμεν τὸν ὑπαγο-
ρεύσαντα αὐτὸν λόγον.

Ἄλλ' αἱ ἐκλογαὶ ἐνηργήθησαν, παραδόξως, ὡς πάντοτε,
χωρὶς νὰ λείψουν οὔτε αἱ συνήθεις καλπῶν τινων ἀνατροπαί,
οὔτε οἱ διαπληκτισμοί, οὔτε αἱ λογομαχίαι καὶ αἱ ὕβρεις, ἅς
αἱ καθημεριναὶ ἐφημερίδες τόσον λεπτομερῶς ἀνεγράφαν.

Ἄρα δὲν ἦσαν αἱ γυναῖκες αἱ προκαλοῦσκι τὰ ἔκνομα
ταῦτα κινήματα διὰ τῆς ἐν ταῖς ἐκλογαῖς παρουσίας των,
κατ' ἀσφαλεῖς μάλιστα πληροφορίας οὐδέποτε συνέβησαν ρή-
ξεις καὶ ἔριδες καὶ ἔκνομα κινήματα εἰς τμήματα, εἰς ἃ γυ-
ναῖκες παρίσταντο κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐκλογῆς.

Κατὰ τὴν γνώμην μάλιστα τῶν διασημοτέρων κοινωνιο-
λόγων τοῦ αἰῶνος, εἶναι βέβαιον ὅτι ἀφ' ἧς ἐποχῆς αἱ γυ-
ναῖκες μετέχουν ἐπισημότερον πῶς τῶν δημοσίων συναθροί-
σεως, παρετηρήθη ἐπαισητὴ κοσμιότης καὶ εὐπρέπεια εἰς αὐ-
τάς, τῶν κυριῶν μετριαζόντων πάντοτε τὰς ὀρμητικὰς ἐνίοτε
τῆς γλώσσης καὶ τοῦ ὄφους των παρεκτροπὰς.

Ὑπολείπεται λοιπὸν ἡ ὑπόθεσις ὅτι ὁ κ. Ὑπουργός, φοβη-
θεὶς τὴν ψυχολογικὴν βίαν, ἣν δύναται νὰ ἐξασκήσῃ ἡ γυνὴ ἐπὶ
τοῦ ψηφοφόρου, προέβη εἰς τὸ αὐστηρὸν κατὰ τοῦ γυναικείου
φύλου μέτρον.

Ἡμεῖς ἂν καὶ διστάζωμεν νὰ παραδεχθῶμεν τὴν ὑπόθεσιν
ταύτην, οὐχ ἤττον θέλομεν νὰ τὴν βραχνίσωμεν, ἵνα πεισθῶ-
μεν τί δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ληθηθεῖσαν ἀπόφασιν.
Θέλομεν νὰ ἐξετάσωμεν ἂν γυνή, ἐπιμβάκουσθεῖς τὴν πολιτι-
κὴν, ἀποβρίνῃ μᾶλλον τοῦ ἀνδρὸς ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν ἐξυπηρέ-
τησιν τῶν συμφερόντων τῆς πατρίδος, ἵνα ἐργασθῶμεν πρὸς
ἀποτροπὴν τοῦ φύλου μας ἀπὸ πραγμάτων, ἅτινα δύνανται νὰ
ἀποβῶσιν ἐπιζήμια εἰς τὸν τόπον.

Αἱ δημοτικαὶ μάλιστα ἐκλογαὶ εἶναι τὸ προσφορώτερον πε-
δῖον τῆς πολιτικῆς, ἣν γενικώτερον καὶ ἀμεσώτερον ἐννοοῦ-
μεν ἡμεῖς αἱ γυναῖκες, ἀφοῦ παρὰ πάντων ἀναγνωρίζεται ὅτι
ὁ δῆμος εἶναι ὡς εἰς μέγας οἶκος ἐκάστης πόλεως καὶ κώμης
καὶ ὅτι εἰς καλὸς δῆμάρχος ἔχει καθήκοντα μίξ καλῆς, συν-
ετῆς καὶ περωτιτιμένης οἰκοδεσποίνης.

Καὶ ἀληθῶς ἐὰν ἡ ὑγεία, ἡ καθαρότης, τὰ καλὰ τρόφιμα,
τὸ καλὸν ὕδωρ, ὁ καλὸς φωτισμός, ἡ ἐξάσκησις τῆς ἐπισήμου
φιλανθρωπίας εἶναι ἔργα, ἀντιθέμενα εἰς τὸν ἄρχοντα τοῦ με-
γάλου αὐτοῦ οἴκου, ὅστις ὀνομάζεται δῆμος, δὲν συναντῶνται
τὰ ἔργα-ταῦτα εἰς πάντα τὰ σημεῖα αὐτῶν μὲ τὰ ἐιδικώτατα
τῆς οἰκοδεσποίνης καθήκοντα, ἣν δι' αὐτό, οἱ μὲ μεγάλας
λέξεις μόνον χορταίνοντες τὰ γυναικεῖα ὄντα κύριοι, ἀπεκάλε-
σαν βρασίλισαν τοῦ οἴκου;

Και δὲν συνδέεται ἄρα στενώτατα ἡ τοῦ οἴκου εὐμάθεια καὶ εὐημερία μετὰ τὴν τοῦ δήμου τοιαύτην, ὅπως αἱ γυναῖκες ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄνδρας ἐνδιαφέρονται περὶ τῆς καταλλήλου τῶν ἀρχόντων τοῦ δήμου ἐκλογῆς;

Ἐάν τὸ ὕδωρ εἶναι ὀλίγον καὶ κακόν, τίς πᾶσχει ὅσον ἡ οἰκοδόσποινα, ἡ ὑποχρεωμένη νὰ ἀνταποκριθῇ ἐγκαίρως καὶ ἐπαρκῶς εἰς τὰς περὶ καθαρότητος καὶ ὑγιεινῆς τοῦ οἴκου ἀνάγκας; Ἐάν ἐπιδημίαι καὶ νόσοι μαιγνῶσι μασιζώσιν τὴν πόλιν τίς τρέμει καὶ πονεῖ πλείοτον τῆς μητρὸς; Ἐάν ἡ φιλανθρωπικὴ καρδιόβασις τίς μᾶλλον τῆς γυναικῆς ἐνδιαφέρεται, τῆς κατ' ἔξοχον καὶ κατὰ φύσιν φιλανθρώπου αὐτῆς ὑπάρξεως; Πῶς δ' εἶναι δυνατὸν ἡ γυνή, ἡ οὐδέποτε πολιτευθεῖσα ἐπισήμως, ἡ σπανιώτατα ὑπὸ τῆς πολιτικῆς δελεάζουμένη—ἄφου τὸ ἐκ τῆς πολιτικῆς δόξης γόητρον μένει δι' αὐτὴν πάντοτε ἄγνωστον—πῶς, εἶναι δυνατὸν λέγομεν νὰ παρίδη τὰ συμφέροντα τοῦ οἴκου καὶ τῶν τέκνων τῆς, ὅπως ἡ ἐπὶ τοῦ ψηφισμοῦ ἐπιρροή τῆς ἀποβῆ ἐπιβλαβῆς εἰς τὸν τόπον;

Ἐπειδὴ δὲ ὁ κ. ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ἰπουργῶς γινώσκει καλῶς πάντα ταῦτα, ὡς ἄνθρωπος νοήμων καὶ ἀνεπτυγμένος, βεβαίως δὲν ἐφοβήθη τὴν ψυχολογικὴν βίαν, ἢν ἡ γυνὴ ἐξασκεῖ διὰ τοῦ ἰδιαζόντος αὐτῇ γοήτρον ἐπὶ τοῦ ἀνδρός.

Ἄλλου λοιπόν, προσεχῶς, θὰ ἀναζητήσωμεν τοὺς λόγους εἰς οὓς ὁ κ. Κ. Μαυρομιχάλης ὀφείλει τὸν ἥμιστο καλῆχον τίτλον τοῦ μισογύνου, τὸν μόνον νομιζόμεν, ὃν τῷ προσεκόμισε μέχρι σήμερον τὸ ὑπουργικόν του ἀξίωμα.

ΡΑΛΛΟΥ ΜΟΥΡΟΥΖΗ

Β'.

Εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν, ὁ ἀπαντήχου Ἑλληνισμὸς προητοιμάζετο διὰ τὴν μεγάλην τῆς ἐθνικῆς ἐξεγέρσεως στιγμήν, κατὰ δὴλον ἦν ὅτι οἱ ἐπιφανῆ παρὰ τῇ Ὑ. Πύλῃ κατέχοντες θέσαν Φαναριῶται δὲν ἐβλέποντο μετ' ὅμμου συμπαθεῖς οὔτε παρὰ τῶν συναδέλφων τῶν Ὀθωμανῶν, ἀλλ' οὔτε παρὰ τῶν δούλων ἀδελφῶν των.

Οὗτοι τοὺς ἐφθόνουν. Ἐκεῖνοι τοὺς ὑπόπτουν καὶ εἰργάζοντο μετ' ἐπιμονῆς, ὅπως διὰ παντὸς καταστρέψουσι τὸ Ἑλληνικὸν γόητρον. Οὕτω ὁ χθὲς, τιμώμενος καὶ τῆς βασιλικῆς τυγχάνων εὐνοίας καὶ ἐμπιστοσύνης, μετέπιπτεν αἴφνης εἰς δυσμένειαν, καὶ ἡ κεφαλὴ του προσηκείτο εἰς τὴν αἵματηρὰν ἐκατόμβην τῶν χριστιανικῶν θυμάτων, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔθεμελιώθη ἡ πίστις καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἐλευθερίαν.

Εἶχεν οὕτω καταστῆ σκοτεινὸν καὶ πλῆρες κινδύνων τὸ ἐπιφλασσομένον μέλλον εἰς πάντα ὑπερέχοντα ἄνδρα τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει μεγάλης Φαναριωτικῆς οἰκογενείας. Ἐν τούτοις ὁ κίνδυνος δὲν τοὺς ἐπτόει. Διψῶντες τιμῶν καὶ ἀξιωματίων, ἀλλὰ καὶ ποθοῦντες διὰ τῆς ἐπιρροῆς των νὰ ἐλαφρύνωσι κατὰ τὸ δυνατὸν τὰ βάρη καὶ τὰς πιέσεις, ἃς ὑφίσταντο οἱ ὁμοθετεῖς των, ἔως δὲ καὶ νὰ δευκολύνοσιν τὸ ἔργον τῆς ἐθνικῆς ἐξεγέρσεως—διότι οἱ πλεῖστοι τούτων ἦσαν μεμυημένοι εἰς τὰ τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας—οἱ Φαναριῶται ἐνέμενον διεκδικούντες μεταξὺ των τὰς ἐπιφανεστέρων τῶν θέσεων.

Οἱ ἐν τῷ ἰδίῳ κύκλῳ των ἐν τούτοις κρυφίως καὶ ἀνὰ τὰ παρὰσκήνια διεξαγόμενοι ἀγῶνες ἦσαν πολλάκις καὶ οἱ μᾶλλον ἐπικίνδυνον. Συνεχίζοντες τὰς πικρὰς ἐπισημῶν των Βυζαντινῶν καὶ

τῶν μεσαιωνικῶν λαῶν τῆς Δύσεως ἔκρυπτον συνεχῶς ὑπὸ τὰ μειδιάματα καὶ τὴν φιλικῶς τεινομένην χεῖρα φαρμακέρων ἐγχειριδίων, καὶ ὑπὸ λέξεις στοργῆς καὶ συμπαιθεῖας μῖσος ἄσπονδον.

Μόνον διὰ τοῦ γάμου, τοῦ ἱεροῦ τούτου τῶν οἰκογενειῶν θεσμοῦ, ἀπεσοθύντο πολλάκις αἱ ἔχθραι τῶν μεγάλων εὐγενῶν οἰκογενειῶν, καὶ ἀνεπτύσσοτο μεταξὺ των ποιά τις συμμαχία, ἰσχυρὸς τις σύνδεσμος κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ. Οὕτω βαθυηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον πᾶσαι αἱ ἐπιφανεῖς τοῦ Φαναρίου οἰκογενεαὶ συνεδέθησαν διὰ τῶν τέκνων των καί, ὡς ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπεδείχθη, μετ' ὄλους τὰς εἰς τοὺς Φαναριώτας ἀποδιδόμενας μομφάς, ὁ δέκατος ἕκτος αἰὼν εὔρειν ὅλους αὐτοὺς ἀδελφωμένους διὰ τὸν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος μαρτυρικὸν θάνατον.

Εἰς τοιαύτας οἰκογενειακὰς τῶν Φαναριωτῶν παραδόσεις ἀποδοτέον καὶ ὁ κατὰ τὸ 1801 γάμος τῆς περικαλλοῦς ἡγεμονοπαιδος Ραλλοῦ Μαυροκορδάτου μετὰ τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Μολδαβίας Κωνσταντίνου Μουρούζη.

Πρῶτον ἐπίσημον δεῖγμα τῆς πατριωτικῆς δράσεώς τῆς πατρὸς ἡ Ραλλοῦ Μουρούζη εὐθὺς ὀλίγα ἔτη μετὰ τὸν γάμον τῆς. Δησημονήσασα ὅτι ἦτο ὠραία καὶ νέα, ἀψηφίσασα τὴν μέθην καὶ τὴν μαρτίαν τῆς πολυτελείας, ἐν ἣ ἰδίῃ ἐνετύρῳν καὶ γυναῖκες τῆς ἐποχῆς τῆς, ἐθυσίασεν εἰς τὸν βωμὸν τῆς πατρίδος ὅτι πολύτιμον διαθέτην νέα καὶ πλουσία τοῦ ἀριστοκρατικοῦ κόσμου γυνή: τὰ ἀπαρχμύλλου πλοῦτου καὶ τέχνης κοσμήματα τῆς.

Ὅτε ὁ πενθερὸς τῆς, ἡγεμὸν Ἀλέξανδρος Μουρούζης, ἴδρυσεν δι' ἰδικῶν του κεφαλαίων καὶ δι' ἐρκῶν παρ' αὐτοῦ ἐνεργηθέντων τὴν περιφρημον ἑλληνικὴν σχολὴν τοῦ Κουροῦ Τσεσμὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀπετάθη πρὸς τὴν ὠραίαν νύμφην του, ζιτῶν καὶ ταύτης τὴν συνδρομήν.

Ἡ Ραλλοῦ, ἀφού διέθεσεν ὅτι ἠδύνατο ἐκ τοῦ οἰκογενειακοῦ πλοῦτου τῆς, διέθεσε καὶ ὅτι εἶχεν ἀποκλειστικῶς ἰδικῶν τῆς. Ἐξεποίησε μετὰ γενναϊότητος πάντα τὰ ἡγεμονικά κοσμήματα τῆς καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν χρυσίον, ἀνερχόμενον εἰς μέγα χρηματικὸν ποσόν, προσέφερεν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνοπρεποῦς μορφώσεως τῶν δούλων Ἑλληνοπαίδων.

Ἐμβριθοῦς Ἑλληνικῆς παιδεύσεως τυχοῦσα αὕτη, κατενόει ὅτι μόνον διὰ τῆς ἰδρύσεως ἑλληνικῶν σχολείων οἱ ἀπατρίδες τότε Ἑλλήνες θὰ ἐγνώριζον τὴν μεγάλην καὶ ἐνδοξὴν πατρίδα των, καὶ θὰ ἐνεπνεόντο αἰσθημάτων ἀγάπης καὶ αὐταπαρνήσεως, ὅπως βραδύτερον ἐργασθοῦν ὑπὲρ ἀπελευθερώσεως αὐτῆς. Ἄλλως τε, ὡς ἄλλη Κορηνίτις, εἶχε, καὶ μετὰ τὴν ἀπαλλοτριώσιν τῆς ἀπὸ τῶν τιμαλφῶν κοσμημάτων τῆς, ἄλλους πολυτιμοτέρους νὰ ἐπιδείξῃ στολισμούς: τοὺς υἱοὺς τῆς Ἀλέξανδρον καὶ Δημήτριον, Παναγιώτην καὶ Κωνσταντῖνον, οἳ τῆς βραδύτερον ἐγένοντο ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων στυλοβατῶν τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος, ὡς καὶ τὰς θυγατέρας τῆς Ζωὴν Σούτσου, Μαρίαν Ὑψηλάντου, καὶ Εὐφροσύνην Τυπάλδου, εἰς ἃς ὀφείλει ἡ σύγχρονος ἐν Ἑλλάδι γυναικεία φιλανθρωπία τὰς ὠραιοτέρας καὶ πολυτιμοτέρας αὐτῆς σελίδας.

Τὰ τέκνα τῆς ταῦτα αὐτὴ μόνη ἀνέθρεψε καὶ ἐξεπαίδευσεν, μεταδώσασα τὸν ἐν τῇ ψυχῇ τῆς ἄγιον ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ τῆς θρησκείας ἐνθουσιασμόν, τὰς μεγάλας καὶ ὑπερέχουσας ταῦτα ἄρετάς, αἵτινες ἐκόσμουσαν τὰς Ἑλληνίδας μητέρας τῶν

χρόνων ἐκεῖνων. Δὲν ἐθεωρεῖτο τότε, ὡς σήμερον, εὐγένεια καὶ τίτλος ἀριστοκρατίας ἡ παντελής ἄγνοια τῆς πατρίδος ἰστορίας καὶ γλώσσης, ἀλλ' οὔτε εἰς τὰς ἀποφοίτους τῶν ἑθδικῶν τῆς Δύσεως καφενειῶν ἐνεπιστεύοντο τὰ τέκνα των αἱ τότε ἀληθῶς εὐγενεῖς καὶ ἀριστοκρατίδες Ἑλληνίδες μητέρες. Τὸ ἰδεῶδες τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος τῶν ἐν τῇ πολυτελείᾳ καὶ τῷ πλοῦτῳ ἀνατρεφόμενων τότε ἑλληνοπαίδων ἦτο τὸ ὄνειρον καὶ ὁ πρὸς ἐκπλήρωσιν μέγας πόθος των. Εὐθύς δ' ὡς κίνδυνος τις ἐπέκειτο, εὐθύς ὡς ἡ πατρίς αὕτη τοὺς ἐκάλει εἰς βοήθειαν, πάντες ἔσπειδον, διακινδυνεύοντες ὑπὲρ αὐτῆς ἀξιώματα, πλοῦτον, εὐμάθειαν καὶ ζωὴν.

Εἰς τοιαύτην ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος ἐξέγευσιν προσήνεγκε καὶ ὁ σύζυγος τῆς Ραλλοῦ, Κωνσταντῖνος Μουρούζης, τὴν ζωὴν του, συνκροθῆναι μετὰ τοῦ ἱερομάρτυρος Γρηγορίου τοῦ Ε', Πατριάρχου Κ/πόλεως καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν ἱεραρχῶν καὶ ἐπισήμων ἀνδρῶν κατὰ τὴν μεγάλην ἐν Κ/πόλει σφαγῆν τῶν χριστιανῶν τοῦ 1821. Δυνάμενος ὡς πολλοὶ ἄλλοι νὰ διαφύγῃ τὸν θάνατον, αὐτὸς ἰδίῃ ὡς Μέγας Διερχμενὸς τῆς Πύλης, φίλος τότε καὶ οἰκετὸς πάντων τῶν πρεσβυτέρων τῶν ξένων Δυνάμεων, ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν του, ἐλπίζων ὅτι διὰ τῆς ἐπιρροῆς του παρὰ τῇ Ὑ. Πύλῃ ἤθελε κατορθώσῃ νὰ ἀποσοβῆσθῃ τὸν τρομερὸν κατὰ τῶν ἐκεῖ ὁμοθητῶν του ἐπικείμενον κίνδυνον. Ἡ σύζυγος του ἔμεινεν εἰς τὸ πλευρόν του μετὰ τῶν τέκνων τῆς, ἐτόλμη νὰ συμμαρτυρῆ τὸν ὑπὲρ τῆς πατρίδος θάνατον, ὡς συνεμερίζετο τὴν δόξαν καὶ τὰς τιμὰς τοῦ πολυτίμου τῆς ζωῆς της συντρόφου.

Ὅταν ὅμως, τρεῖς πρὸ τοῦ Πάσχα ἡμέρας, τὸ ἱεράριον τὴν ἐχώρησεν αὐτοῦ, ἡ ἰδέα ὅτι ἡ πατρίς εἶχεν ἀνάγκην τῶν ἐπιζώντων τέκνων τῆς, τῇ ἐνέπνευσεν τὴν ἐπιβαλλομένην αὐτῇ ὑποχρέωσιν νὰ φεισθῇ τῆς τε ἰδίας καὶ τῆς τῶν υἱῶν τῆς ζωῆς. Μὲ ἠρωσύμην τότε, ὃν δυσκόλως ἤθελε τις μαρτυρῆσει εἰς τὰ ἀριστοκρατικὰ τῆς εὐγενεῖς ταύτης ἡγεμονοπαιδος στήθη, κατάρθρωσε νὰ διαφύγῃ τὸν κίνδυνον, τῇ βοήθειᾳ τοῦ Πρεσβυτοῦ τῆς Ρωσσίας κόμητος Στρογονόφ, ὅστις τὴν ἀπέστειλεν εἰς Ὀδησσόν.

Ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν ὄλην ἐπλανᾶτο ἀνὰ τὴν Βεσσαρβίαν καὶ τὴν Μολδαβίαν, ἀγωνιζομένη νὰ διεκδικῇ τὴν ἐκεῖ ἐξ ἀπεράντων γαιῶν καὶ κτημάτων μεγάλην περιουσίαν τοῦ συζύγου τῆς, ἣν ἐξασφαλίσασα, κατήλθε πρὸς ὀριστικὴν ἀποκατάστασιν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Εἰς Ἑλλήνα γνωστὸν λόγιον, μέχρι σήμερον ἐν Ρουμανίᾳ διαβιῶντα, τὸν πολλὸν τῶν γαρμμάτων θεράποντα κ. Χρησιτίδην, εἶχε τότε ἐν τῇ ξένη παρὰ τῆς ἐξόχου ταύτης Ἑλληνίδος μητρὸς ἀνατεθῆ ἡ ἐκπαίδευσίς καὶ ἑλληνοπρεπῆς τῶν υἱῶν καὶ θυγατέρων τῆς μόρφωσις.

Καὶ τῶν μὲν υἱῶν τῆς ἡ πατριωτικὴ δρᾶσις ἐν Ἑλλάδι εἶναι γνωστὴ. Ζῶν δὲ τῆς Ἑλληνοπρεποῦς καὶ θρησκευτικῆς ἀγωγῆς τῶν θυγατέρων τῆς μνημεῖον εἶναι τὸ Ἀμαλίειον Ὀρφανοτροφεῖον, οὗ ἡ ἴδρυσις ὀφείλεται εἰς τὰς πρεσβυτέρας ἐκ τούτων, τὴν Μαρίαν Ὑψηλάντου καὶ τὴν Ζωὴν Σούτσου. Κληρονόμοι δὲ γενόμενοι τῶν οἰκογενειακῶν ἀρετῶν οἱ ἐπιφανεῖς γόνοι τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, κ. Ἐλέζα Ζαΐμη καὶ κ. Τυπάλδος Κοζάκης ἐξηκολούθησαν διοικήσαντες ἐπὶ σειράν ἐτῶν τὸ εὐεργητικὸν τοῦτο καθήκρυμα. Τοῦτο, ὡς δημιούργημα τῶν εἰς τὰ τέκνα τῆς μεταδοθέντων εὐγενῶν αἰσθημάτων τῆς, ἔρκει νὰ ἐπιτελέσῃ περιφανὲς δόξης διάδημα διὰ τὴν πολὺν κεφα-

λήν τῆς πριγκηπίσσης Μουρούζη, ἧτις ἀπεβίωσεν ἐν βραχυτάτῳ γήρατι, πρὸ τριακονταπενταετίας, ἀγαπωμένη καὶ τιμωμένη παρὰ πάντων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΕΚΡΟΝ ΤΟΥ ΠΕΦΙΑΗΜΕΝΟΥ ΜΟΥ ΕΞΑΛΕΛΦΟΥ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Χ. ΠΑΡΜΕΝΙΔΟΥ

Σᾶς, Λουλοῦδια ποῦ ἀνθῆϊτε μετ' ἄρτι,
Σᾶς, Λουλοῦδια, ποῦ ἀγάπησε τόσο,
Ποῦ στὸν κῆπό του εἶχε καμάρι,
Σᾶς, γὰ ἔσπερον δῶρον θὰ δώσω.

Σὺν ἐσᾶς δὲν ἀνθοῦσε κ' ἐκεῖνος;
Μὴ δὲν εἶχε κ' αὐτὸς τὴ δροσιά σας;
Ἄχ, Λουλοῦδια, χαρίστε καὶ τώρα
Σεῖς ἕαυτὸν τὴ γλυκεῖὰ συντροφιά σας.

Λεβεντιά εἶχε, ρεῖσή καὶ κάλλη,
Εἶχε κάλλη χρυσὰ στὴν καρδιά του,
Σεῖς γενῆτε γλυκεῖὰ συντροφιά του,
Σεῖς, Λουλοῦδια, ποῦ ἀγάπησε τόσο.

Εἶχε τίχη χρυσὴ ὁ λεβέντης,
Ἦταν ἄστρο λαμπρὸ στὴ μαμμά του,
Σεῖς γενῆτε γλυκεῖὰ συντροφιά του
Δροσιά ἄνθη ἕαυτὸν μαγαμημένο.

Νὰ μορφοῦσε ν' ἀνάλειξε τὰ μάτια
Καὶ νὰ ὄμει, ὅτι λάτρευσε, Στάση
Τὴ γλυκεῖὰ σου μητέρα, τ' ἀδέλφια,
Τὰ παιδάκια ποῦ σ' ἔχουνε χάσει.

Σὺ ποῦ πάντα τὸ γέλοιο ζητοῦσε
Στῆς μητέρας τὴν ὄψι νὰ τρέχη,
Κόττα τώρα τὸν πόνο ποῦ ἔχει,
Μὰ κοιμᾶσαι... Κοιμήσου γλυκά.

Δίχως ὄνειρα, δίχως φροντίδες
Ἄναπαῖον, κοιμῶ μετ' ἁλῆλην
Καὶ προσεύχου ἐκεῖ δι' ἐκείνην,
Ποῦ προσήλατο πάντα γὰρ σέ!

Κτ' ἡ Σιλπίσα, ἡ μικρὴ σου ἀγάπη,
Ἡ παιδοῦλα ποῦ ἐλάτρευσε τόσο
Κρυφὰ μοῦ εἶπε Λουλοῦδια νὰ δώσω
Γιὰ νὰ τάχης γλυκεῖὰ συντροφιά.

Σεῖς, Λουλοῦδια, ποῦ ἀνθῆϊτε μετ' ἄρτι,
Σεῖς, Λουλοῦδια, ποῦ ἀγάπησε τόσο,
Σεῖς σκορπάτε στὸ μνημὲν τὸ δρόσο
Σεῖς γενῆτε ἕαυτὸν συντροφιά.

Ἀθῆναι τὴν 6ην Σεπτεμβρίου 1890.

Φλωρεντία Φουτουκλή

δι' υποβολῆς εἴτε κατὰ μίμησιν, ἢ βιάζων αὐτοὺς ν' ἀναπνεύσι βαθέως, ροφῶντες ἐπανηλειμμένως ἀέρα ἐπὶ πέντε ἢ ἕξ φορές κατὰ συνχείαν καὶ νὰ καταπίνωσι κατόπιν.

Διὰ τῆς εἰσπνεύσεως τοῦ ἀέρος ἀποσπῶνται αἱ ἐπὶ τῆς σάλπιγγος τοῦ Εὐσταθίου βλένναι καὶ ἐξέρχονται, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι προτιμότερον ἐκείνου, ὅπερ ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς ἐμφυσήσεως τοῦ ἀέρος διὰ τῆς πίεσεως.

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΧΙΛΛ

Μὲ νέον ἐντελῶς προσωπικὸν ἀπὸ τοῦ νηπιαγωγείου μέχρι τῶν ἀνωτάτων ἐλληνικῶν τάξεων, μὲ καθηγητὰς ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων τῆς πρωτεύουσας, μὲ νέα πρόσωπα καὶ νέον καταρτισμὸν προγράμματος τῶν ξένων γλωσσῶν, τὸ ἀρχαιότατον Παρθεναγωγεῖον Χιλλ ποιεῖται ἀπὸ κύριον τακτικῶν τῶν μαθημάτων τοῦ ἔναρξιν.

Εἰς τὰς ὑπαρχούσας μέχρι τοῦδε τάξεις προσετέθη κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο καὶ νέα ἀνωτέρα συμφῶνως πρὸς τὸ πρόγραμμα τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας. Οἱ ἀθροῖαι δὲ ἐγγραφεῖσαι νέαι μαθήτριαι, ἐσωτερικαὶ τε καὶ ἐξωτερικαὶ καὶ ὁ ζῆλος καὶ ἡ προθυμία, μεθ' οὗ, αἱ ἀπανταχοῦ Ἑλληνίδες μητέρες, ὧν αἱ πλείους ἐν τῷ ἐκπαιδευτηρίῳ τούτῳ ἐμορφώθησαν, σπεύδουσι νὰ ἐμπιστευθῶσι τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων των εἰς τὴν ἀξιότιμον διεύθυνσιν τοῦ Παρθεναγωγείου τούτου, παρέχει τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ κατορθωθῇ τάχιστα ἢ εἰς πλήρες γυμνάσιον συμπλήρωσις αὐτοῦ.

Μεταξὺ τῶν προσώπων τῶν καθηγητῶν σπαρχυολογούμεν τὰ ὀνόματα τῶν καθηγητῶν τῶν Γυμνασίων καὶ Πανεπιστημίου κ. κ. Γαλάνη, Μοσχάκη, Ζησίου, Λιχοπούλου κ.κ. καὶ ἐκ τῶν διὰ τὰς ξένας γλώσσας τὸ τῆς δος Huguenat, τῆς δημοτικωτάτης ἐν τῇ πόλει μὲς γαλλίδος καθηγητριάς.

Αἱ καλὰ τέχναι ἀντιπροσωπεύονται δαψιλέστατα. Ἡ φωνητικὴ μουσικὴ μὲ τὸν κ. Πολυκράτη, ἡ ἐκκλησιαστικὴ μὲ τὸν κ. Σακκελακρίδην, ἡ ὄργανικὴ μὲ τὸν κ. Ξανθόπουλον, ἡ ζωγραφικὴ δὲ, ἡ ξυλογλυπτικὴ καὶ ἡ ἀγγειοπλαστικὴ μὲ δεξιότητας καλλιτέχνιδας.

Αἱ ἐγγραφαὶ ἐξακολουθοῦν τακτικῶς καθ' ἐκάστην μέχρι τέλους τοῦ μηνός.

νέλαβεν ἡ νεαρά γυνή, ἀλλὰ διὰ ποῖον, Θεέ μου, διατί; Ἀπὸ τῆς ἐξόδου μου ἐκ τοῦ ἐκπαιδευτηρίου, καὶ εἰς ἡλικίαν δεκαοκτῶ ἐτῶν δὲν συνήντων ἐν τῇ οἴκῳ Πόλρεϋ εἰμὴ στενοῦς τινας φίλους, οὐδένα δὲ ἐγνώρισα ἱκανὸν νὰ ἐξεγείρῃ τὴν νεαρὰν φαντασίαν μου, ἢ δυνάμενον νὰ μοὶ ἐμπνεύσῃ μικρὸν ἐνδιαφέρον. Ὁ Ραιμόνδος μόνος, ὡς ἐκ τῶν πολλῶν προσόντων αὐτοῦ, μοὶ ἐνέπνευσεν ἐκτίμησιν καὶ στοργήν. . . . Καὶ μετὰ τινα δισταγμὸν, ὠμολόγησε τέλος αὐτὸ ὅπερ ἀνέμενον ὁ Benoist. Καὶ μολαταῦτα, δὲν τὸν ἠγάπων ὅχι, δὲν ἠθανόμην ἔρωτα δι' αὐτόν, ἀλλ' οἶκτον μᾶλλον. . . . Καὶ ἔκλεινε ταπεινῶς τὴν υπερήφανον κεφαλὴν τῆς μεθ' οὗ ἐπανάλαβεν. Οἶκτον, διότι ἠθανόμην, ὅτι οὐδέποτε θὰ τὸν ἠγάπων, ὅσον ἐπεθύμει καὶ εἶναι ἀληθές, κύριε Benoist, τὸν ἔκλαυσα, ἀλλὰ δὲν τὸν ἠγάπησα.

Τὴ ἀνέγνω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, οἷτινες ἐρρόφων πᾶσαν κίνησιν τῶν χερίων τῆς, θρίαμβον, χαράν, ἢ παράκλησιν; Ἐμεινεν ἀκίνητος καταληφθεῖσα ὑπὸ ἡδέος συναισθήματος, ὅπερ κατέστησεν αὐτὴν πρὸς στιγμὴν ἄφωνον, καὶ τεταραγμένην, βεβαίαν ἐντοῦτοις ὅτι διέθημίαν τῶν θυρῶν τῆς εἰμαρμένης αὐτῆς, καὶ ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο μετὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ ὀπισθοδρομήσῃ.

—Κυρία, εἶπε βραδέως ὁ Benoist, μοὶ ἐζητήσατε εἰλημνείαν ἀμέριστον, σὰς ὑπῆκουσα. Ἐπιτρέψατε τώρα καὶ εἰς ἐμέ, νὰ ἀπευθύνω ὑμῖν εὐσεβάστως μίαν ἐρώτησιν. Μοὶ ἐλέγατε πρὸ τίνος καιροῦ, ὅτι ἠθέλατε μεταθῆ ἀργότερον νὰ ζήσητε βίον μονήρη ὑπὸ τὸ οἰκογενειακὸν ὑμῶν ὄνομα, ὁ γάμος ἐμπνέει εἰς ὑμᾶς τὴν ἀνέκκλητον ταύτην ἀποστροφὴν; Δὲν φρονεῖτε ὅτι μὴ ἀληθῆς ἔνωσις, βασιζομένη ἐπὶ δεδομιζμένης στοργῆς, θὰ ἔδοξεν ὑμῖν εἶναι ἀληθῆς, καὶ θὰ σὰς ἐπέτρεπε νὰ εἴσθε εὐτυχῆς καὶ καλὴ συγχρόνως;

—Ἐ, κύριε, ἀνέκραξεν ἡ νεαρά γυνὴ μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ προηγουμένης ἐνεργητικότητος, ἥτις ἐξέπληξεν αὐτόν, δύναμαι νὰ μεταδιόσω εἰς ἀδρα τὸ φορτίον ὅπερ με καταθλίβει; Τίς ἀνὴρ θὰ ἐδέχετο αὐτό; Καὶ ἂν τὸ ἐδέχετο, θὰ ἤμην τόσον ἀνδρὸς, ὥστε νὰ τὸ ἐπιβάλω εἰς αὐτόν; Τὸ πλῆθος μὲ ὕβριζει, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸ ὄνομά μου, ὡς εἶδατε, καὶ θὰ ἐξέβατον τὸν εὐγενῆ ἐκείνον ἀνδρα εἰς τὸν κίνδυνον νὰ συμμερισθῇ τὰς ὕβρεις ταύτας καὶ ἴσως νὰ μονομα-

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ, ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΠΡΙΝΑΡΗ ΦΟΥΝΤΟΥΚΛΗ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Νέου Παρθεναγωγείου εἰδοποιεῖ τοὺς ἀξιότιμους γονεῖς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ καὶ τὸ δημόσιον ὅτι τὸ Νέον Παρθεναγωγεῖον ἀπὸ α' Σεπτεμβρίου μετηνέχθη εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 85 τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας εὐρύχωρον μονοκατοικίαν, ὅπου ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐγγραφαί.

Τὰ μαθήματα ἄρχονται τὴν 11ην Σεπτ. ἡμέραν Δευτέραν. Πᾶσα ἀναβολὴ ὡς πρὸς τὴν ἔναρξιν φοιτήσεως φέρεται δυσαναπλήρωτα κενὰ εἰς τὰς βραδύτερον προσερχομένας μαθητριάς.

ΝΕΑΝΙΔΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Νέου Παρθεναγωγείου» Φουντουκλῆ καὶ Πρινάρη γνωστοποιεῖ ὅτι καὶ ἐφέτος θὰ λειτουργήσῃ ἡ γυμνασιακὴ τάξις (ἢ προπαρασκευάζουσα τὰς βουλομένας νὰ λάβωσιν ἀπολυτήριον γυμνασίου.)

Αἱ ἐγγραφαὶ ἐξακολουθοῦσιν εἰς τὸ νέον οἶκημα Ὀδὸς Ἀκαδημίας ἀρ. 85. Γίνονται δὲ δεκταὶ καὶ ἐσωτερικαί.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ



I. ΤΣΑΜΗ

Ὀδὸς Γεωργίου Σταύρου.

Δέρματα ἐκλεκτά, τέχνη καὶ καλλιστηρίαι εὐρωπαϊκῆ, τιμὰι λογικαὶ κατέστησεν τὸ υποδηματοποιεῖον Τσάμη τὸ κατ' ἐξοχὴν εὐνοούμενον τῶν κυριῶν καὶ αὐτῆς τῆς Β. Αὐλῆς. Ὁ κ. Τσάμης εἶναι διὰ τὴν Ἑλλάδα ὅτι ὁ Παρισινὸς Ριννὲ διὰ τὴν Γαλλίαν.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΝ ΑΣΠΑΣΙΑΣ ΒΛ. ΣΚΟΡΔΕΛΗ

53. Ὀδὸς Ἀκαδημίας 53

Αἱ ἐγγραφαὶ γίνονται καθ' ἐκάστην, τὰ δὲ μαθήματα ἄρχονται τὴν 4ην Σεπτεμβρίου.

χρήση ὅπως τιμωρήσῃ αὐτάς. Ἄ! κύριε, ἀρκετὸν εἶναι ὅτι εἰς ἀνὴρ ἀπέθανε, διότι με συνέεζυθη. . . καὶ ἀποστρέψασα τὸ φλογίζομενον πρόσωπόν τῆς, ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Ἐνὸς τοῦ μυστηρίου αὐτοῦ δὲν διευκρινισθῆ, προσέθηκε μετὰ μικρὰν σιγὴν, θὰ φέρω μόνη τὸ θνητὸς αὐτοῦ, τοῦ ὁποῦ ὅμως δὲν ἤμην ἀξία. Μοὶ ὠμιλήσατε ὡς φίλος, καὶ διὰ τοῦτο, καθὼς καὶ διὰ τὴν ὑποστήριξιν, ἣν πρὸ ὀλίγου μοὶ παρέσχετε, σὰς εὐχαριστῶ.

Προσέκλινε σιωπηλῶς, καὶ ἀμφοτέροι ἐξήλθον τοῦ δωματίου καὶ ἐχωρίσθησαν.

XXV

Ἡ κ. Μονκλάρ εἶχε πληγῆ θανασίμω. Ἰσχυρὰ εἰς τὰ ἔνοστιχα αὐτῆς, καὶ εἰς τὰς γενναίας ἀποφάσεις αὐτῆς, ἀνίσχυρος ὅμως εἰς τὰς δυσκολίας ἐπανηλειμμένων ἀγώνων, ἀντεμετώπισεν ὅσον ἠδυνήθη τὰς προσβολὰς· ἀλλὰ τὸ συγκρατοῦν αὐτὴν ἐλατῆριον ἐθραύσθη ὑπὸ τὸ ὕστατον ἐκεῖνο κτύπημα.

Ἐξηκολούθησεν εἰσεῖτι ἐπὶ τινας ἡμέρας τὸ τῆς προστάτιδος μέρος τῆς, γράφουσα διὰ τῆς Ἐστελλας πρὸς τοὺς φίλους τῆς, καλοῦσα αὐτοὺς πλησίον τῆς, ἐνδεδυμένη ἵνα δέχεται τοὺς προσκεκλημένους, ἐκδηλοῦσα ἐπιδεικτικῶς πρὸς τὴν ἀνεψιάν τῆς στοργὴν καὶ ἐκτίμησιν, ἣν οὐδέποτε ἐπεδαψέλευσε πρὸς οὐδένα, ἀλλ' ἡ ὑπεράνθρωπος αὐτῆ προσπάθεια, ἐξήντησε τὰς τελευταίας δυνάμεις τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς τῆς, καὶ ἐπέφερον αὐτῇ συνεχῆ πυρετόν· οἱ ζωηροὶ καὶ σπινθηροβολοῦντες ὀφθαλμοὶ τῆς, πλαισιούμενοι ὑπὸ μελανοῦ κύκλου, δὲν ἀπετέλουσαν πλέον ἢ τὴν σκιάν τῆς ὥρας κ. Μονκλάρ. Ἡ Ἐστελλα συγκεκλιμένη μέχρι δακρύων, τὴν περιέβαλλε δι' ὄλους οὐκίτων ὠπαιῶν καὶ φρονιδῶν. Ἐκάστη τῶν δύο γυναικῶν, προσποιεῖτο γαλήνην καὶ μάλιστα εὐθυμίαν ὅπως ἀπατᾷ τὴν ἄλλην, ἀλλ' ἐγνώριζον ὅτι δὲν ἐπετύγχανον, καὶ περιωρίζοντο εἰς τὴν ὀδυνηρὰν κωμῶδιαν τῆς ἐλπίδος.

(ἀκολουθεῖ).